

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiên sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 22

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

[Hôm trước chúng ta đang dừng ở mục IV la mã]

IV. TU DƯỠNG ĐẠO ĐỨC PHẢI BẮT ĐẦU TỪ ĐÂU?

IV-1. Phải bắt đầu từ “Tu thân”

Chúng ta cũng đang đặt câu hỏi: Vì sao người thời xưa, từ vua quan cho đến dân thường, tất cả đều nỗ lực tu thân?

Câu trả lời là: Vì nếu bạn muốn liễu sinh tử thoát luân hồi, hay thành thánh thành hiền thì trước tiên bạn phải tu dưỡng bản thân mình, đó là tu thân; Sau đó mới đến để chuyển hóa mọi người trong XH, mà nhà nho gọi là gì ạ? Tề gia, Trị quốc, Bình thiên hạ. Cho nên từ vua, quan đến dân thường ai cũng biết nếu ko tu thì ngay cuộc sống trong thế gian này chỉ có họa. Còn nếu như bạn bảo “tôi ko tu mà tôi vẫn có phước đây thôi, thì đó chẳng qua là phước dư từ đời trước, nó sẽ rất ngắn ngủi;

Còn nói theo pháp xuất thế gian thì sao ạ? Bạn vẫn phải sinh, lão, bệnh tử, rồi cuối cùng bạn vẫn phải chết thôi.

Cho nên nếu muốn phước đến họa đi, rồi thoát được luân hồi thì ko khác được là bước đầu tiên phải tu thân.

Chính vì cái mục tiêu này mà từ Thiên Tử cho đến dân thường, Thiên Tử cũng biết được rằng là mình cũng «Sinh, Lão, Bệnh, Tử», cũng chết thôi, dân thường cũng biết như thế. Vậy thì bây giờ cùng một mục tiêu, là cùng nhau tu thân.

TS Thái giảng tiếp]:

Khi quý vị CỐ ĐẠO ĐỨC, HỌC VẤN, thì CỐ THỂ TỀ GIA, TRỊ QUỐC, BÌNH THIÊN HẠ. Cho nên nhiều việc phức tạp, quý vị đem nó phân tích cặn kẽ, kỳ thật rất đơn giản.

[Ở trong này nếu bạn nào có chí mà làm quan chẳng hạn, làm vua chẳng hạn đấy thì bạn phải biết bắt đầu từ tu thân.

Hôm trước có chia sẻ với bạn câu chuyện về Đường Thái Tông. Đến khi sinh nhật của ông, ông còn không dám tổ chức, không dám đàn ca, không dám ăn uống, tiệc tùng gì. Vì ông nghĩ đến 3 điều:

- *Vào ngày này, khi mẹ ta sinh ra ta, là lúc đấy vô cùng nguy hiểm, chết đi sống lại.*
- *Vào ngày này, khi mẹ ta sinh ra ta, là từ đây về sau chỉ có gọi là nương nhờ năm ướt và chịu bao nhiêu nhọc nhằn vì ta.*
- *Vào ngày này, khi mẹ ta sinh ra ta, ta thì ăn uống đàn sáo vui vẻ, còn không biết cha mẹ thác sinh nơi nào.*

Chính vì ông ấy tu thân thế nên ông ấy mới làm vua, còn ta thì mặc kệ cha mẹ thì đương nhiên ta làm dân thường là phải rồi, ta làm phàm phu đồạ lạc là phải rồi; và ta họa hại đến là phải lắm rồi.

Thế thì bắt đầu từ vì mình là lợi mình đã, đến khi bắt đầu tu thân, đến thành thánh, thành hiền rồi thì không có một người nào thành thánh, thành hiền mà không phát hiện ra được rằng là ta cùng với tất cả các chúng sinh cùng một bản thể, không hai không khác. Điều nhìn thấy đây là chân mình, đây là tay mình, đây là mắt mũi mình, đây tôi ví dụ, chứ Hòa thượng bảo ví như cả cơ thể vì cơ thể con người là một tiểu vũ trụ. Cho nên cái tế bào này tưởng chỉ

có mình tế bào này, không phải! Mà còn có các tế bào khác, mà các tế bào khác ấy cùng trên một cái cơ thể của mình. Vậy thì khi cái người tu thân đã thành đạo rồi thì họ sẽ thấy là tất cả các chúng sinh, cùng ta không hai không khác. Vậy thì phải thương yêu, không thể tay này lại chặt chân này, chân kia lại đá tay kia. Phải lợi tha. Chẳng qua bây giờ bạn thấy là ta với người hai khác, là bởi vì bạn đang là phàm phu.

TS Thái giảng tiếp]:

Chúng ta đã hiểu rõ được, người có tâm nhân từ, mỗi niệm có tâm nhân từ, người người đều có tâm nhân từ, thì xã hội liền hướng đến một thế giới đại đồng.

Chúng ta tiến thêm một bước nữa, một người có tâm nhân từ, phải bắt đầu bồi dưỡng từ đâu? Phải hạ thủ từ đâu mới có thể nuôi lớn được cái tâm nhân từ của họ?

Chúng ta luôn phải tìm ra bước đầu tiên. Bước đầu tiên này ở đâu?

[Thầy hỏi chắc là có người trả lời đấy]

Tốt! Khi chúng ta thường quay hướng về cội gốc mà tư duy thì chân lý liền xuất hiện.

[Chúng ta chuyển sang nội dung thứ 2]

IV-2. Muốn “tu thân” phải bắt đầu học từ chữ “Hiếu”

Vì sao lại như vậy?

Chúng ta sẽ nói về chữ ái, nghĩa là thương yêu trước đã: Đấy ạ, vừa nói đấy ạ, vũ trụ nhân sinh tất cả cùng chung một bản thể, ta cùng người ko hai không khác. Khi nào thì thấy được như vậy? Khi thành thánh thành hiền. Cho nên bây giờ phải bắt đầu học thương yêu người, nhân từ với người thì mới có thể thành thánh thành hiền được. Chính vì vậy mà các tôn giáo chủ yếu trên thế giới đều là giáo dục về tình thương yêu, đều dạy người ta phải yêu thương người, không được hại người.

- Ví dụ, Cơ Đốc giáo dạy rằng: “Các con phải thương yêu lẫn nhau như thể ta yêu các con vậy”
- Đạo Hồi dạy rằng: “Thánh Allah đích thực là hết mực khoan dung”
- Phật giáo thì dạy rằng: “Chư Phật Như Lai lấy tâm đại bi làm thể, nhân vì chúng sinh mà khởi đại bi, nhân vì đại bi mà phát tâm Bồ Đề; nhân vì phát tâm Bồ Đề mà thành Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác”
- Còn Nho giáo thì dạy rằng: “Phàm là người, đều yêu thương; Trời cùng che, đất cùng chở”
- Đạo giáo có nói: “Cứu người khi hoạn nạn, giúp người trong nguy cấp, thương cảm kẻ bơ vơ, khoan dung người lầm lỗi”

(Câu này là tôi trích trong bài phát biểu của HT Tịnh Không “Làm thế nào để xã hội an định, hài hòa, thống nhất, thế giới hòa bình”). Cho nên bạn học được thương yêu, học được nhân từ là bạn đã quay trở về với đại đạo, quay trở về với pháp tắc đại tự nhiên rồi.

Nhưng mà thương yêu ai trước? Cha mẹ trước. Vì sao thế? Vì cha mẹ có công ơn với chúng ta như trời biển, ko ai sánh được, vậy mà ta còn ko thương yêu, lại bảo rằng ta thương yêu người khác thì làm sao có thể tin được đây?

Phật dạy về 10 ân trọng của cha mẹ như sau:

ÂN THỨ NHẤT: Cưu mang nặng nhọc, gìn giữ bảo toàn cho con!

Nhân duyên nhiều kiếp nặng,
Mới vào mẫu bào thai,
Tháng đầy sinh năm tạng,
Bảy bảy sáu tinh khai.
Thân nặng như non nhạc,
Động tịnh sợ phong tai,
Áo the đành xóc sếch,
Gương sáng biếng trang đài.

Cho nên là ngày xưa các cụ mới có câu là gì ạ “bắt con thơ, dơ người chữa” Vì một nhọc như thế, thân thì “nặng như non nhạc, động tịnh thì sợ

phong tai”, cho nên là áo the, ngày xưa áo the ả “đành xóc xếch”, không buồn trang điểm gì nữa, vì quá mệt mỏi, nên “guơng sáng biếng trang đài”.

ÂN THỨ NHÌ: Sinh đẻ đón đau, muôn ngàn cay đắng!

*Cưu mang mười tháng trọn,
Sinh nở đã đến kỳ,
Bình minh lâm bệnh nặng,
Chiều mê mệt lâm ly.
Lo lắng lòng sợ sệt,
Sầu não lệ thấm y,
Ngậm ngùi bảo quyến thuộc,
Tử thân sớm dặt đi.*

Ở đây chúng ta rất nhiều người là phụ nữ, đã từng làm mẹ. Vậy thì chắc là các bạn cũng đã từng trải qua khi mang thai thì thường xuyên hay khóc, rồi hay dằn dò lại với chồng rằng “không khéo thì em chết mất”.

Cái thời ngày trước cái từ thế kỷ 17, 18, 15, 16 bạn ạ, gọi là cái thời kỳ “Chửa cửa mả”, cho nên những người phụ nữ mang thai, vào cái thời kỳ này họ đều viết sẵn di chúc hết. Bởi vì họ xác định rằng khi họ vượt cạn thì cái tỷ lệ mà sống là rất ít, cho nên họ thường viết sẵn di chúc. Đó ạ! Cho nên mới “ngậm ngùi bảo quyến thuộc ạ, tử thân sớm dặt đi”.

Nhưng bắt đầu đến thế kỷ 19 thì cái tỷ lệ gọi là tử vong của sản phụ cũng như của trẻ sơ sinh bắt đầu giảm. Vì sao ạ? Vì lúc ấy y học bắt đầu đưa vào được nào là thuốc mê này, thế rồi có những can thiệp hỗ trợ ngoại khoa, thì từ đấy trở đi thì tỷ lệ tử vong của sản phụ với lại thai nhi bắt đầu được giảm.

ÂN THỨ BA: Sinh con chỉ biết có con, quên nghĩ đến mình!

*Những ngày mẹ sinh con,
Ngũ tạng sưng phù ra,
Thân tâm đều mê mẩn,
Máu huyết ướm chan hòa.
Sinh rồi mong con mạnh,
Vui mừng dạ thiết tha,*

*Đương mừng lo lại đến,
Con ôm lòng mẹ đau.*

Lần trước tôi có đưa con dâu tôi, cư sĩ Minh Châu đi khám thai, thì trong lúc đang ngồi chờ ở đây, thì tôi thấy có một sản phụ rất trẻ, mặt mũi thì tái xanh tái xám và nhăn nhó vô cùng đau đớn, một tay thì xách váy bởi vì không thì nó sẽ tuột, còn một tay kia thì vịn vào tường mà lần cố đi từng bước. Mấy lần cô ấy suýt nữa thì ngã khụy xuống. Tôi vội chạy lại, đỡ lấy cháu và hỏi:

- Con có mệt lắm không? Để cô sẽ dìu con đi tiếp nhé?

Thế là bạn có biết không ạ, máu chảy suốt, dòng dòng xuống hai bên đùi xuống dưới chân. Tôi nhìn thương quá, vì lại nghĩ đến cái cảnh ngày trước mình cũng vượt cạn khổ sở như thế nào. Đang đỡ cô ấy đi, dìu từng bước thì lúc đấy thấy chắc là cô chị chạy từ trong phòng khám ra, và coi như là đỡ lấy em.

Đấy ạ, cái cảnh mà khi sinh con xong thì đấy ạ “máu huyết ướt chan hòa, sinh rồi mong con mạnh, vui mừng dạ thiết tha”.

Tôi còn nhớ là khi mà tôi vừa mới sinh CS Hằng xong, vẫn còn đang nằm ở trên bàn đẻ vô cùng đau đớn, câu đầu tiên tôi hỏi là:

- Cháu có được khỏe không?

Tức là sao ạ? Tức là mình muốn rằng cái người bác sĩ, người nữ hộ sinh ấy thông báo cho mình rằng con mình là đầy đủ mọi thứ, chứ không phải là này là thừa ngón tay hoặc thiếu ngón chân này. Đến khi bảo:

- Tốt, con khỏe!

Và nghe tiếng cháu khóc oe oe lên, thì lúc đấy tôi bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, và trút ra được một cái gánh nặng, coi như tất cả mệt nhọc trong người đều như rũ sạch ra được.

ÂN THỨ TU: Nuốt đắng nhả ngọt cho con!

Mẹ, cha tình non biển
Thương con lòng chẳng nguôi.
Nhả ngọt nào có tiếc.
Nuốt đắng chẳng rùng môi
Dạ mền yêu chân thật
Ơn sâu khó đắp bồi
Những mong con no ấm
Mẹ đói, rách vẫn vui.

Tất cả hi sinh cho con hết, trên cái vòm trời này thì mẹ là người khỏe nhất, hi sinh hết cho con, cái gì cũng cho con hết, cái gì cũng bù đắp cho con. Vậy mà con ở đâu khi mẹ cần con nhất? Các bạn có nhớ cái bài đấy không ạ?

ÂN THỨ NĂM: Bên ướm mẹ chịu bên ráo con lăn!

Chỗ ướm mẹ nằm lên
Ấm, ráo để con thơ
Hai vú phòng đói khát
Hai tay che gió hàn
Đêm đêm mẹ mất ngủ
Thương con sánh ngọc vàng
Những mong con vui vẻ
Lòng mẹ mới được an.

Cho đến tận bây giờ, CS Hằng đã ngoài 30 tuổi rồi, CS Trung cũng vậy. Vậy mà cứ lúc nào mà tôi mà nhìn thấy các cháu trông khỏe mạnh, vui vẻ thì đúng là lúc ấy lòng mình như nở hoa; còn khi nhìn thấy chúng nó sầu não vợ chồng cãi nhau hoặc quá ư là lo lắng về những công chuyện làm ăn thì trong lòng mình gọi là đứt từng khúc ruột.

“Chỗ ướm mẹ nằm, còn ấm ráo để con thơ”, ngày nay các bạn sung sướng kinh tế phát triển nên trẻ em thì thường là có bím, nên các bạn không phải chịu cái cảnh đấy. Chúng tôi ngày xưa mỗi khi sinh con xong thì cái tiêu chuẩn chỉ được mua có mấy mét gọi là tã xô, thế thì cái tã xô đấy là phải cắt ra, xong rồi là để quần cho con. Mà đã là tã xô thì bạn phải hiểu là cũng có khi là đái ra hết cả tã xô, rồi ra hết cả chần, làm gì có lò sấy như bây giờ. Vậy thì làm cách nào ạ? “Bên ướm mẹ nằm” lại xoay sang “Bên ráo thì con lăn”.

Tôi còn nhớ có một lần vào mùa xuân lúc ấy được mấy cái tã, được khoảng chục cái tã cắt từ cái màn cũ, và coi như là được tiêu chuẩn mua mấy mét xô, thì là ảm hết, giặt ko còn cái nào cả. Bây giờ biết làm thế nào đây? Thế là lúc ấy mình mới bắc lên 1 cái bếp than, xong để cái chậu nhôm lên đấy xong thả những cái tã vừa giặt vào. Xong rồi là ngồi để rang, rang tã lên để có cái ảm nóng để cho con mình thay. Đấy ạ, thế đấy ạ.

ÂN THỨ SÁU: Ấm bông bú mớm cho con lúc còn thơ ấu!

Đức mẹ dày như đất
Ân cha thăm tợ trời
Nuôi con đều bình đẳng
Lòng mẹ chẳng chia phôi
Không ghét con mù, điếc
Không hiềm tật chân tay
Con cùng chung máu mủ
Lòng thương chẳng đổi thay.

“Không ghét con mù, điếc; Không hiềm tật chân tay”, tôi đã trải qua cảnh này rồi. Khi mà CS Hằng lúc đấy mới xây dựng gia đình xong thì sinh được Chu bông, thế thì khi được sinh được 3 ngày thì CS Hằng bắt đầu liệt toàn thân, không thể nào đi lại được. Thế đến khi tôi đưa cháu trở lại bệnh viện, thì bệnh viện kết luận là bị u máu cột sống. Vậy là phải phẫu thuật ạ, và phải xem xem lành ác thế nào. Đương nhiên là lúc đấy thì sau đó cả cháu cũng như tất cả tôi cùng với CS chồng, rồi cùng CS Trung một lòng một dạ gọi là Niệm Phật, Phóng Sinh để hồi hướng cho cư sĩ Hằng, cùng với bao nhiêu đồng tu trợ duyên nữa. 14 tháng sau thì CS Hằng đã đi lại, trở lại được bình thường, và lại quay trở lại bục giảng.

Thế nhưng mà cái tâm sự của mình như thế nào? Có những lúc CS Hằng sợ quá khóc ròng và bảo rằng:

- Mẹ ơi, bố mẹ ơi, bố mẹ đừng bỏ con.

Tôi bảo sao ạ?

- Không bao giờ bố mẹ bỏ con, dù có đến khi nào bố mẹ bỏ thân mạng này thì thôi chứ không bao giờ bố mẹ nào lại bỏ con, con cứ yên tâm.

Cho nên đúng là “Không ghét con mù điếc, không hiềm tạt chân tay, con cùng chung máu mủ, lòng thương chẳng đổi thay”.

ÂN THỨ BẢY: Chịu bao dơ dáy tắm rửa giặt giũ!

*Vốn người có nhan sắc
Lại thêm phấn, sáp, bông
Mây xanh như liễu lục
Má đỏ tựa sen hồng
Giặt dũ khăn cùng tã
Dơ dáy chẳng đổi dung
Mong sao quần áo sạch
Tóc búi gọn là xong.*

Cổ nhân có câu là “bản con thơ, dơ người chữa”. Đây ạ “bản con thơ” khi mà tất cả chỉ còn có một lòng một dạ chăm sóc cho con, rồi lại còn gánh thêm các công việc nào là đi làm để kiếm sống này, rồi về thì lại gọi là nhà cửa cơm nước giặt rửa này. Vậy thì làm gì mà còn có thời gian để mà gọi là phấn xáp rồi là chăm sóc cho sắc đẹp của mình nữa.

Cho nên khi tôi đọc đến câu này, phải nói là tôi rất cảm động, vì sao mà Phật biết hết thế “Mong sao quần áo sạch, tóc búi gọn là xong”;

ÂN THỨ TÁM: Xa con một phút lòng mẹ khôn nguôi!

*Tử biệt lòng không nhẫn
Sinh ly đôi ngã đường
Con đi xa muôn dặm
Lòng mẹ ở cố hương
Ngày đêm thường tưởng nhớ
Tất dạ quặn can trường*

Ngày trước khi mà CS Hằng thi, gọi được học bổng 322, đỗ thủ khoa thì được đi Anh để học. Trong suốt cả cái thời gian cháu đi Anh học, thật quả là

rất nhiều khi mà tôi không thể nào yên tâm được: “Không biết lúc này con mình sức khỏe ra sao? Không biết lúc này trời rét như thế nó có chịu mặc áo ấm hay không? Rồi không biết lúc này con mình có ăn uống được hay không?” Lúc nào cũng chỉ gọi là không có nguôi ngoai, để mà coi như thương nhớ, rồi để lo cho con xem có làm sao hay không.

ÂN THỨ CHÍN: Vì nuôi nấng con mà tạo bao điều ác nghiệp!

*Mẹ, cha dày gian khổ
Công lao sánh tợ trời
Bé bỏng cùng nuôi nấng
Mong con vui ăn chơi
Nhường cơm con no lòng
Mẹ đói rách vẫn vui
Lớn khôn tìm đôi lứa
Gây dựng cho nên người.*

Chắc các bạn cũng thế thôi ạ. “Mẹ đói rách vẫn vui”, mong sao cho con lúc nào cũng vui ăn chơi. Rồi lớn khôn muốn làm sao để tìm cho nó được một cái người bạn đời tốt, có thể thương yêu nó, để về sau nó không khổ. Cho nên là cũng gọi là đôn đáo để tìm nơi này tìm nơi khác để làm sao cho con về sau nó có một cái người bạn đời tốt, nó có một cái gia đình hạnh phúc

ÂN THỨ MƯỜI: Suốt đời thương mến lo lắng cho con!

*Công đức mẹ cùng cha
Cao thâm tợ hải hà
Đứng, đi lòng thương trẻ
Nhớ nghĩ lúc gần xa
Mong cho ân oán hết
Mẹ cha trăm tuổi già
Vẫn thương con tám chục
Đến chết còn thiết tha.*

Mẹ cha dù có trăm tuổi già, con mình thì đã tám chục tuổi rồi, nhưng dưới con mắt của Cha, của Mẹ thì con vẫn là đứa con bé bỏng ngày nào, vẫn

cứ thương con, dù con là ông cụ bà cụ tám chục rồi nhưng vẫn cứ thương, thương đến khi nào ạ? Thương cho đến khi chết vẫn còn thiết tha

Đấy ạ, công ơn sinh thành dưỡng dục của mẹ cha lớn đến như thế, cho nên Phật mới dạy tiếp:

- *Giả sử có người vai trái cõng cha, vai phải cõng mẹ, thịt nát thối xương, xương nát lại thối tủy, đi vòng quanh khắp núi Tu-di, trải trăm ngàn kiếp, máu tuôn ướt đất, cũng không có thể đền đáp được công ơn sâu dày của cha mẹ.*
- *Giả sử có người, gắp kiếp vận đoi khát, lóc hết thịt trên thân mình, để dâng cha mẹ, trải trăm ngàn kiếp. Tình hiếu ấy cũng chỉ như hạt bụi nhỏ, không đền đáp được công ơn sâu dày của cha mẹ.*
- *Giả sử có người, trải qua trăm ngàn kiếp, tay cầm dao bén, tự móc mắt mình, dâng lên cho cha mẹ, để làm lương thực, cũng không thể đền đáp được công ơn sâu dày của cha mẹ.*

Phật dạy tiếp:

- *Giả sử có người, vì thương bệnh tình cha mẹ, tự tay cầm dao mổ lấy tim gan, máu tuôn lai láng. Chỉ vì cha mẹ, không từ đau khổ, trải qua trăm ngàn kiếp, cũng không có thể đền đáp được công ơn sâu dày của cha mẹ.*
- *Giả sử có người, vì hiếu đạo, đối với mẹ cha, chịu trăm ngàn dao máy, quay tròn đâm xén thân mình, luân chuyển ra vào hai bên tả hữu. Trải qua trăm ngàn kiếp, cũng không thể đền đáp được công ơn sâu dày của cha mẹ.*
- *Lại giả sử có người, vì chí hiếu đối với mẹ cha, tự treo mình châm dầu đốt lên làm cây đèn thịt, cúng dường Như Lai cầu cho cha mẹ. Trải trăm ngàn kiếp cũng không thể đền đáp được công ơn sâu dày của cha mẹ.*
- *Giả sử có người, vì lòng hiếu đạo, đập xương lấy tủy để chữa bệnh cho cha mẹ, hay dùng trăm ngàn mũi nhọn, tự chích vào thân. Trải trăm ngàn kiếp, cũng không bao đáp được công ơn sâu dày của cha mẹ.*

- *Giả sử có người, vì cứu mẹ cha, tự nuốt hoàn sắt nóng, cháy sém khắp cả châu thân, như thế trải trăm ngàn kiếp, cũng không thể báo đáp được công ơn cao dày của cha mẹ. (Trích: Phật Thuyết Đại Báo Phụ Mẫu Ân Trọng Kinh)*

Cho nên TS Thái mới giảng]:

Một người không hiếu kính đối với cha mẹ, họ đi hiếu kính đối với một người khác, thì quý vị có tin hay không?

Trong “Hiếu Kinh” có câu **“Bất ái kỳ thân nhi ái tha nhân giả vị chi bội đức”** (Một người mà không thương yêu kính trọng cha mẹ của mình nhưng lại đi thương yêu kính trọng người khác thì điều này là phản bội đạo đức), là trái với đức hạnh của một con người. Việc này không thể nào có được.

[Cho nên bây giờ bạn nhìn nhận người bạn phải quay lại, nếu bạn thấy một người đối xử với bạn thế này thế khác, có vẻ rất là tốt, nhưng mà trong khi đây người ta lại đối xử với cha mẹ của họ không ra gì thì đảm bảo cái đối xử đây với bạn là giả, họ chắc chắn đằng sau sẽ có những cái mưu cầu riêng của mình.

Chính vì vậy mà tất cả chư Phật mười phương ba đời, chư Bồ tát, Hiền, Thánh Tăng ko có 1 vị nào thành tựu mà không bắt đầu từ chữ Hiếu. Cho nên khi Phật giảng Kinh Địa Tạng là hiếu kính thì tất cả chư Phật, Bồ Tát, hiền thánh tăng mười phương 3 đời ko vị nào ko có mặt, không thiếu một ai, chỉ duy có kinh này.

Trong khi các bộ Kinh khác thì không như vậy, ví dụ như kinh Hoa Nghiêm, kinh Pháp Hoa không có hiện tượng này. Hoa Nghiêm Pháp hoa chỉ vân tập 41 vị Bồ tát đại sĩ mà thôi, chư Phật đều không đến; Khi giảng Kinh A Di Đà, Kinh Vô Lượng Thọ thập phương chư Phật chỉ tán thán chứ không đến dự.

Có thể thấy muốn thành tựu đạo quả thì tu thân là gốc, còn muốn tu thân được, thì HIẾU là căn bản, PHẢI BẮT ĐẦU TỪ HIẾU.

Chúng ta chuyển sang ý thứ 3

VI-3. Muốn “tề gia, trị quốc, bình thiên hạ” phải dạy dân chữ “Hiếu”

Ở mục này có 4 điểm cần lưu ý như sau:

- *Thứ nhất: Không tâm hiếu tất không đạo nghĩa*
- *Thứ hai: Không đạo nghĩa tất nuôi lớn “lợi, hại”*
- *Thứ ba: Lợi mình hại người, tất xã hội động loạn*
- *Thứ tư: Nguyên nhân của xã hội bất ổn? Là do không dạy hiếu đạo*

Chúng ta nghe TS Thái giảng tiếp]

Trong lúc giảng dạy, tôi đã từng thỉnh giáo qua một số bạn nữ chưa kết hôn. Tôi nói:

- Có một người nam, anh ấy rất tích cực đeo bám bạn, không ngừng nỗ lực trong suốt mấy mươi năm (hiện tại còn có loại ái tình lâu dài mấy mươi năm như một ngày không? Hiện tại hình như không có). Anh ấy đeo đuổi bạn ba năm, ba năm như một ngày. Bạn có bất cứ yêu cầu nào, thì anh ấy nhất định tận tâm tận lực làm tốt giúp bạn. Hơn nữa chỉ cần có thời gian rảnh liền mời bạn đi uống cafe, dẫn bạn đi du ngoạn sơn thủy.

Tôi hỏi tiếp:

- Thế nhưng anh ấy chưa từng uống cafe với cha mẹ mình. Đột nhiên có một vị trưởng bối, là người hàng xóm của anh ấy nói với bạn: “Người nam này không hiếu kính đối với cha mẹ của anh ấy”. Xin hỏi, bạn có nên kết hôn với anh ấy không? Có nên không? Không nên!

[Bởi vì sao?]

1. Không tâm hiếu tất không có đạo nghĩa

Có một số bạn nữ hơi do dự. Người trong cuộc mê muội, nếu như bây giờ còn do dự, thì thật sự gặp phải rồi thì phải làm sao?

Nhất định là cứ nhảy vào.

Vì sao các vị có kinh nghiệm đến như vậy?

[Lần trước chia sẻ với các bạn là khi mà cư sĩ chồng tôi hỏi đến với tôi, thì để biết người tốt người xấu, ông cụ nhà tôi nói luôn là:

- Chỉ cần nhìn nó đối với mẹ nó như thế nào là biết ngay. Nếu như nó đối với mẹ nó mà nó không có hiếu kính gì cả, thì đảm bảo rằng là nó đến với con cũng chỉ vì sắc đẹp. Mai ngày kia để con, đến lúc xấu xí đi thì không cần thận nó bỏ. Cho nên phải tìm cái người thật sự thực chất, nhìn bằng cách nào? Cứ soi vào xem nó có hiếu với mẹ nó không?

Đây là lời ông cụ tôi dạy từ khi tôi còn trẻ, cho nên là các bạn thông cảm là cụ dùng từ “nó” mà.

Bây giờ chúng ta nghe TS Thái nói về ý thứ nhất]:

Cho nên chúng ta phải hiểu rõ được, hiếu rất quan trọng đối với một con người. Một con người không học được hiếu đạo thì thái độ đời sống ân nghĩa, đạo nghĩa của họ không thể hình thành được. Vì người có ân đức lớn nhất đối với chúng ta không ai hơn cha mẹ của chính mình, khổ cực mang thai, sanh đẻ, nuôi nấng, dạy bảo.

Họ không nuôi lớn ân nghĩa, không nuôi lớn đạo nghĩa, họ nuôi lớn cái gì? Có rất nhiều cha mẹ nói:

- Con của tôi không học tốt, cũng không học xấu.

Có người nào như vậy hay không?

Học như chèo thuyền ngược dòng nước, không tiến thì ắt lùi.

Cái gì là ngược dòng nước? Xã hội hiện nay là một lò ô nhiễm lớn, cho nên bạn không mau dạy chúng cho tốt thì chúng nhất định sẽ học cái xấu.

[Cho nên “Không tâm hiếu thì chắc chắn là không có đạo nghĩa”, chứ bạn ko thể bảo “con tôi không hiếu nhưng chúng cũng không đến nỗi mất đạo nghĩa”, không thể có chuyện này.]

Bởi vì chữ “nghĩa” ở đây chính là bạn phải hành theo đúng đạo, nên mới gọi là đạo nghĩa mà, đúng đạo là thế nào ạ? là làm thiện đấy, vì tôi xin nhắc lại “Nhân chi sơ tính bản thiện” mà, lại nói tiếp “Bách thiện hiếu vi tiên” là “trăm điều thiện thì hiếu đứng đầu”, vậy mà cái việc thiện đầu tiên là phải thương yêu cha mẹ còn ko làm được, thì làm sao có thể làm các việc nghĩa khác đây? TS Thái giảng tiếp]

Tôi đã từng ở một nơi tương đối hẻo lánh để dạy học, thông thường người ta sẽ dạy rằng, ở nơi hẻo lánh thì mức ô nhiễm sẽ thấp, cho nên trẻ con rất đơn thuần. Kỳ thật không phải vậy, vì hiện nay có một “Đại ma vương” ở khắp mọi nơi, cho dù bạn ở trong núi sâu, nó cũng sẽ chạy đến nơi đó mà đem theo những quan niệm không chính xác để nói với bạn. “Đại ma vương” ấy là ai? Truyền hình!

[Và bây giờ là Internet, Truyền hình]

Làm sao các vị nhận biết được nó vậy? Đúng rồi! Cho nên chúng ta phải cảnh giác. Bạn không mau mau đem quan niệm thái độ chuẩn xác dạy trẻ, thì mỗi ngày từng li từng tí chúng đang học những điều đều không tốt. Vì vậy, khi cho đứa bé xem truyền hình, nhất định phải chọn những tiết mục không ô nhiễm, những tiết mục tốt.

[Hôm qua Chu Bông không chịu ăn cơm, thế là bố mẹ cũng tìm một cái chương trình, vừa bật ra cái, tôi bảo “tắt đi”. Vì sao? Toàn mấy cô gọi mặc cái đầm juyp vừa mới nhảy lên cái như vũ ba lê như thế này là hở hết cả quần con ra. Thế mà để cho con nó xem, thế thì làm sao mà về sau nó không xảy ra những cái chuyện gọi là xâm hại tình dục. Tôi bảo “tắt đi ngay”, thế là tắt luôn đi. Cho nên các bạn phải để ý từng tí một khi cho con trẻ xem.]

2. Không đạo nghĩa tắt nuôi lớn “lợi, hại”

Khi đứa bé không thêm lớn ân nghĩa, tình nghĩa, thì sẽ thêm lớn cái gì? Sẽ thêm lớn lợi hại. Chúng ưa thích thì chúng sẽ tận lực mà truy cầu; Chúng

không ưa thích thì có thể chúng sẽ trở mặt ngay không nhận người quen. Khi đó thái độ của đứa bé đối với người đều là lợi hại.

Vậy lợi hại có đáng tin cậy hay không? Hôm nay không có lợi hại gì thì anh em còn có thể hòa thuận cùng ở với nhau, ngày mai có thể vì tài sản của cha mẹ mà anh em liền sẽ trở mặt.

Thứ nhất “Lợi” thì dùng mọi thủ đoạn để đạt cho bằng được.

Cho nên vì sao người nam này trong ba năm có thể tận tâm tận lực đến như vậy, vì người nữ đó mà bỏ công ra. Nguyên nhân ở chỗ nào? Có lợi để chiếm.

Cho nên quý vị thấy ngày nay, người con trai thấy người nữ xinh đẹp, họ không tiếc thân tình nguyện phục vụ cho cô ấy, có hay không? Nửa đêm cô gái này bụng đói rồi, gọi điện cho anh ấy, anh ấy lập tức chạy đi mua cho cô ấy một ly bột mè nóng, hoặc là một ly hạnh nhân nóng để cô ấy ăn. Động lực phía sau này là gì? là “lợi”.

[Cho nên là các bạn phải sáng suốt].

Thứ hai: “Hại” thì dùng mọi thủ đoạn để trừ bỏ.

Sau khi bạn lấy anh ấy rồi, sau ba năm lại sanh cho anh ấy một đứa con trai vừa trắng lại vừa tròn. Thế nhưng sanh con rất khó nhọc, cho nên trên mặt có vài nếp nhăn, không còn mỹ miều trẻ đẹp như trước. Rốt cuộc vị nam sĩ này sẽ ra ngoài làm việc, thấy một người xinh đẹp trẻ tuổi hơn.

Lúc này cô vợ của anh ta đối với anh ta đã chuyển biến từ “lợi” biến thành “hại” rồi. Vì anh ấy lại muốn theo đuổi một cô gái khác, nên cô vợ lúc này liền biến thành hại.

- “Hại” thì phải làm sao?

[Thầy hỏi một câu thì đồng học trả lời làm sao?]

- Phải trừ bỏ.

[Thầy nói]:

Đây là các bạn nói đấy nhé. Lợi thì phải tìm mọi cách để chiếm cho bằng được, nhưng hại thì phải tìm cách trừ bỏ.

[Vâng ạ! Thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay tạm dừng ở đây.

Ngày mai chúng ta vẫn tiếp tục đi đến mục 3: Lợi mình hại người, tất xã hội động loạn, chúng ta sẽ truy tìm đến nguyên nhân gốc của xã hội bất ổn Là do không dạy hiếu đạo.

Chúc bạn

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn]